

Chương Hai Mươi Bốn

TỰ HỘI LƯU HƯƠNG CỐC



ột ngày nữa trôi qua.

Qua một đêm tĩnh dưỡng, cơn đau nơi vai của Giang Hàn Thanh giảm hẳn, mặc dù hẳn chưa vận động thông được, nhưng không còn đau đến mức rũ liệt như cũ.

Và ngày hôm nay đúng là ngày Lưu Hương Cốc Cốc chủ thiết tiệc đãi tân khách.

Địa điểm tại đại sảnh, nơi đây không giống những đại sảnh của những tòa nhà rộng lớn khác, có thể nói đây là một đại sảnh mà nếu cần thì cũng có thể trở thành đại võ trường.

Vì nó vừa rộng lớn mà lại vừa trang hoàng theo cung cách võ phòng.

Tân khách mà Lưu Hương Cốc long trọng tiếp đãi ấy là võ lâm tứ đại thế gia: Đông Hứa, Tây Tần, Nam Giang và Bắc Lý.

Tất cả tân khách đều chưa ai diện kiến Lưu Hương Cốc. Tự nhiên, tuy chưa từng thấy mặt, nhưng một lực lượng mà dám công nhiên đối kháng với Ngũ Phượng Môn, người ta ước đoán chắc chắn vị lãnh tụ Lưu Hương Cốc Chủ này phải là một nhân vật siêu phàm.

Ngoài chuyện công nhiên đối kháng Ngũ Phượng Môn, còn một chuyện khác mà người ta tin rằng nếu Lưu Hương Cốc Chủ là bậc tầm thường thì không khi nào làm nổi, đó là chuyện thỉnh Thanh Phong đạo trưởng, Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử và Độc Tẩu Chu Tiềm ra làm Tham Tán.

Bởi vì những người kể trên đều là bậc tiền bối cao thủ. Họ đều là những người gần như quảng kiếm ẩn dật, không màng danh lợi, không thích chuyện ân oán giang hồ, thế mà Lưu Hương Cốc Chủ lại có thể khiến cho họ ra mặt, nội một chuyện ấy không thôi cũng đủ thấy Lưu Hương Cốc Chủ là một nhân vật đầy đủ uy tín cao trội trong võ lâm hiện tại.

Bàn thứ năm gồm mấy vị tân khách của Lưu Hương Cốc, Thần Phiến Tử, Độc Thủ Chu Tiềm và con gái của ông ta là Chu Long Chu. Đặc biệt bàn này có Thanh Phong đạo trưởng ngồi bồi tiệc.

Bàn thứ sáu là bàn của chủ nhân, nhưng hiện thời hãy còn để trống, không một ghế nào có người cả, chắc chắn là chờ Lưu Hương Cốc Chủ.

Lúc bấy giờ, hai bên dãy bàn tiệc, có Hành Lệnh Đường Chủ Đơn Hiểu Thiên, Phó Đường chủ Cung Quan Võ, Tổng Vụ Đoàn chủ Âu Dương Nguyên, và Phó Đường Chủ Vệ Tinh Cô.

Mỗi bàn tiệc đều có hai tên nữ tỳ mang rượu túc trực ứng hầu.

Tôn Phi Loan ngồi kế Giang Hàn Thanh. Nàng “Bị” sắp vào bàn của Nam Giang thật đúng là một an ủi khá lớn lao, bởi vì như thế có nghĩa là tất cả đều công nhận nàng là người của Giang gia rồi.

Là một người con gái, cho dù nàng đã từng thống lĩnh Tứ Kỳ oai vang lừng Nam Giang, nhưng bây giờ nàng vẫn cứ ửng hồng, tư thái e dè khép nép, một khi nàng đã ý thức được rằng bây giờ nàng đang thủ vai trò của một cô dâu chưa cưới.

Ngồi vào bàn và qua vai tuần rượu thì có mười mấy tên đại hán luân lưu bưng dọn thức ăn.

Có điều hơi lạ là vị Chủ Nhân vẫn chưa thấy bóng.

Đây là vấn đề ngoại lệ trong vấn đề tiếp khách.

Vì bất cứ một tiệc rượu nào, nếu trễ lăm thì khi khách vừa ngồi vào bàn là chủ nhân phải ra mặt. Đằng này khách đã nhập tiệc mà Lưu Hương Cốc Chủ vẫn chưa ra.

Nhưng hình như không một ai thắc mắc, họ chỉ trông đợi chứ không ai trách vị chủ nhân đặc biệt này cả.

Tự nhiên, trong đó tất cả đều có phần kính trọng, mặc dù họ chưa biết vị chủ nhân ấy là ai.

Riêng Hành Lệnh Đường Chủ Đơn Hiểu Thiên và Tổng Vụ Đường Chủ Âu Dương Nguyên thì sắc mặt hiện đầy lo lắng.

Họ hiểu rằng như thế là bất ổn, vì nguyên tắc thỉnh khách đã sai.

Không một ai khi đã mời khách vào bàn mà chủ nhân chưa có, vì thế, những kẻ rước khách như Đơn Hiểu Thiên và Âu Dương Nguyên đâm ra bối rối.

Cũng may, ngay khi ấy thì sau bình phong bước ra một chú tiểu đồng vận áo màu lam.

Tự nhiên Đơn Hiểu Thiên và Âu Dương Nguyên biết ngay đó là tiểu đồng hầu cận Lưu Hương Cốc Chủ.

Tên tiểu đồng bước tới trước mặt Đơn Hiểu Thiên cung kính làm lễ và nói nhỏ với ông ta.

Đơn Hiểu Thiên luôn gật gật đầu và tên tiểu đồng vái chào bước vào trong.

Sau khi tên tiểu đồng vào trong rồi, Đơn Hiểu Thiên đứng dậy vòng tay nhìn khắp các bàn và nói lớn:

– Chư vị huynh đệ, vừa rồi Cốc Chủ phái môn hạ đến đây ngỏ lời xin lỗi, vì hôm nay đáng lý Cốc Chủ phải có mặt trước đây để đón tiếp chư huynh đệ, người đã có chuẩn bị vì rất hoan nghênh và kính trọng chư huynh đệ chúng ta, nhưng chuyện xảy ra ngoài ý muốn là người vừa tiếp một cố nhân trong trường hợp không thể dành thì giờ khác được vì ngoài tình cố cựu, việc tiếp xúc đó còn có nhiều đại sự, người ngỏ lời xin lỗi và xin chư vị cứ thật tình dùng tiệc trong vòng nửa tiếng đồng hồ sau, người sẽ hết sức thu ngắn thời gian để đến đây cáo lỗi và bồi tiếp.

Ông ta nâng chén lên và nói tiếp:

– Huynh đệ được Cốc Chủ cử làm đại diện, vậy xin thỉnh chư vị nâng chén đầu tiên.

Mỗi người không biết Lưu Hương Cốc Chủ đang tiếp vị bằng hữu ấy là ai, nhưng bằng vào lời lẽ của Đơn Hiểu Thiên, người ta đoán ngay vị bằng hữu ấy nhất định phải là một nhân vật quan trọng và nhất định cuộc gặp gỡ đó phải có nhiều quan hệ đến đại cuộc võ lâm.

Tất cả cùng đứng lên nâng chén để cùng Đơn Hiểu Thiên đối ẩm và buổi tiệc bắt đầu.

Đơn Hiểu Thiên cười nói với Âu Dương Nguyên:

– Cốc Chủ biết Âu Dương Đường Chủ tửu lượng khá hơn hết, nên đặc biệt căn dặn Âu Dương Đường Chủ nên tiếp chư vị đây mỗi người một chén.

Âu Dương Nguyên cười lớn:

Câu nói đó tại hạ có quyền hồ nghi là giả truyền thánh chỉ đó nghe.

Đơn Hiểu Thiên cũng cười:

– Không chính Cốc Chủ đã hạ lệnh cho tại hạ và Âu Dương Đường Chủ phải ân cần tiếp đãi Tứ Đại Thế Gia, nhất là trong buổi tiệc hôm nay có Thần Phiến Tử đạo huynh.

Thần Phiến Tử đưa tay chặn nói:

– Ủa, thay mặt chủ nhân, chưa bồi tiếp đúng mức mà lại chụp trách nhiệm lên lưng người khác, Đơn Đường Chủ bộ tính ăn gian anh em sao chứ.

Đơn Hiểu Thiên cười:

– Vạn Vật Sơn Trang Hứa lão huynh và Nghiêm đại ca vốn là tay tửu lượng trên đời có một, thêm vào đó Thần Phiến Tử đạo huynh cũng thuộc vào hạng cạn chén không say, nếu huynh đệ không có Âu Dương Tường gánh lấy chuyện này thì chắc chắn không dám nói chuyện mời chén nào cho xứng đáng.

Thần Phiến tử cười lớn:

– À lão hôm nay bảo bần đạo là chủ chìm đấy nhé.

Hứa Kính Bà khoát khoát tay:

– Huynh đệ xin đầu hàng trước đấy nghe, ai chứ còn có mặt Thần Phiến Tử đạo huynh ở đây thì đệ không dám nói đến hai tiếng tửu lượng nữa rồi.

Thần Phiến Tử nói:

– Có điều này hơi lạ đấy nghe, vì thật ra tuy quen nhau khá nhiều gặp nhau không ít, nhưng thật thì bần đạo và Hứa Trang Chủ chưa cụng chén lần nào, thế không hiểu tại sao Hứa Trang Chủ lại biết tửu lượng kém hơn bần đạo?

Hứa Kính Bá cười:

– Phải biết người biết ta thì trăm trận mới... khỏi trăm say chứ.

Thần Phiến Tử vỗ tay:

– Hay, bình thư Tôn Tử mà đem ra áp dụng cho tiệc rượu thì có khác...

Âu Dương Nguyên đứng dậy nói;

– Bây giờ ở đây không có ai dám xác nhận nhị vị là ai hơn ai, tại hạ xin phép thỉnh nhị vị uống trước mỗi người vài trăm chén rồi tất cả sẽ theo đó mà nhận xét lần lần.

Hứa Kính Bá cười:

– Âu Dương Đường Chủ bộ muốn cho huynh đệ té luôn ở đây sao chứ?

Đơn Hiểu Thiên cười;

– Không sao đâu, nếu Hứa huynh mà bị say trước thì đệ thề quyết sẽ đổ cho họ say luôn.

Nghiêm Hữu Tam cười:

– Được rồi tại hạ xin nâng chén.

Vừa nói qua một tuần rượu, chúng nhân đang ngồi nói cười cười bỗng từ bên trong bước ra hai tên tiểu đồng, họ đứng đặt hai bên và nói lớn:

– Cốc Chủ ra tiếp khách.

Tất cả mọi người ngưng ngay câu chuyện, không khí buổi tiệc đột nhiên trầm trọng, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về hướng tấm bình phong...

Ngay lúc đó, từ bên trong có tiếng:

– Đạo trưởng vốn là thượng khách, xin thỉnh Đạo trưởng cho lão phu được theo sau.

Một giọng nói nghe qua thì biết là người nói đã già, nhưng âm thanh và cao tiếp theo câu nói trước:

– Vâng, Cốc Chủ đã nói thế thì bản đạo xin vô lễ.

Bên ngoài nghe đối đáp, ai cũng biết ngay là chủ khách đang dùng lời khiêm nhượng, đồng thời ai cũng biết vị Đạo trưởng nào đó nhất định phải có danh vị trọng vọng nhất võ lâm.

Kế tiếp là từ trong tấm bình phong bước ra hai vị.

Người đi trước là một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, lưng đeo thanh cổ kiếm, mình vận áo màu tro, tướng mạo coi uy nghi quắc thước.

Theo sau là một lão già da mặt hồng hào, mình vận hồng bào, râu tóc hoa râm, tướng mạo cực kỳ dũng mãnh.

Người đi sau nhất định là Lưu Hương Cốc Chủ.

Hai người bước ra khỏi tấm bình phong. Vị mặc áo hồng đi sau đưa mắt nhìn qua khấp tiệp và vòng tay nói lớn:

– Chư vị lão ca giá lâm mà tại hạ tiếp nghinh chậm trễ, rất mong chư huynh đệ niệm tình tha thứ.

Tất cả những người trong tiệc cùng đứng lên cung kính vái chào.

Đơn Hiểu Thiên cũng đứng lên và nói với mọi người:

– Chư vị lão ca, có lẽ huynh đệ không phải giới thiệu thì chư vị lão ca cũng biết đây là Cốc Chủ.

Và kể đó ông ta giới thiệu mọi người với vị chủ nhân.

Hứa Kính Bá thay mặt Tứ Đại Thế Gia đứng quay mặt nhìn Lưu Hương Cốc Chủ và nghiêm giọng:

– Chúng tôi vốn đã ngưỡng mộ uy danh Cốc Chủ, hôm nay được diện kiến, thật là vô cùng hân hạnh.

Những người trong Tứ Đại Thế Gia cùng theo đó mà vòng tay thi lễ.

Lưu Hương Cốc Chủ mỉm cười:

– Không dám, huynh đệ xin có lời kính chào chư vị.

Và ông ta trang trọng nói tiếp:

Vị đạo trưởng đây vốn cùng với huynh đệ thân giao mười mấy năm nay, bình thường ngày đạo trưởng vân du bất định, hôm nay nhân nghe có Tôn cô nương vốn là cao đệ của Ngư Mục, nên đạo trưởng đặc biệt lưu lại với ý định được tham kiến Tôn cô nương.

Giang Hàn Thanh chú ý nhìn lão Đạo Trưởng, trong lòng hấn phân vân.

Tại sao ông ta lại đặc biệt lưu ý Tôn Phi Loan như thế ấy, phải chăng năm xưa ông ta đã có ân oán gì với Ngư Mục chăng?

Hấn nhìn Tôn Phi Loan để xem phản ứng của nàng.

Tôn Phi Loan khép nép nghiêng mình:

– Lão Đạo trưởng đáng kính, vì tiểu nữ mà lưu lại thì tiểu nữ thật vô cùng thâm cảm, có lẽ Đạo trưởng đã từng biết gia sư, chẳng hay Đạo trưởng tôn hiệu là chi?

Lão Đạo trưởng chớp đôi mắt sáng ngời nhìn Tôn Phi Loan và ông ta dịu giọng:

– Bần đạo là Tây Ly Tử, năm xưa đã từng có diện kiến lệnh sư, hôm nay nghe Cốc Chủ báo là có Tôn cô nương ở đây bần đạo quá vui mừng vì thấy cô nương thoát được nơi u tối. Vì thế Bần đạo cố lưu lại đây để gặp mặt và có đôi lời cảm tạ.

Tôn Phi Loan cúi đầu:

– Đa tạ Đạo trưởng chỉ giáo.

Tất cả mọi người nghe ba tiếng Tây Ly Tử đều ngơ ngác nhìn nhau.

Vì những người có mặt nơi đây không ai nghe đến danh hiệu ấy bao giờ.

Tuy nhiên, bằng vào sự trang trọng giới thiệu của Lưu Hương Cốc Chủ, ai nấy đều đồng ý đó là một vị đạo cao đức trọng.

Lưu Hương Cốc Chủ đưa tay:

– Xin thỉnh chư vị hãy cùng ngồi rồi chúng ta đàm đạo.

Ông ta lại trân trọng thỉnh Tây Ly Tử ngồi trên rồi tự mình mới ngồi vào kế bên ngôi chủ.

Tất cả mọi người tuy chú ý lão Đạo trưởng Tây Ly Tử, nhưng họ cũng đặc biệt lưu ý Lưu Hương Cốc Chủ, vì họ biết ông ta có những đặc điểm trên cương vị chủ nhân.

Riêng Giang Bộ Thanh, khi mới nghe qua giọng nói của Lưu Hương Cốc Chủ là hần hơi ngơ ngẩn.

Hắn nghe giọng nói của ông ta quen lắm, nhưng nhất thời hắn moi óc cố nhớ xem đã gặp nơi đâu, hắn nghĩ người này phải là người quen biết nhiều với gia đình hắn.

Rượu được ba tuần, Lưu Hương Cốc Chủ lại đứng dậy vòng tay:

– Huynh đệ kính thỉnh chư vị đến hàn sơn, chắc chắn trong lòng chư vị phải có nhiều thắc mắc không hiểu dụng ý của huynh đệ như thế nào.

Ông ta đảo mắt nhìn quanh và nói tiếp:

– Quả đúng là có chuyện mà huynh đệ cần báo cáo cùng chư vị. Tất cả mọi người đều đặt chén xuống bàn, họ nhìn chằm chập vào Lưu Hương Cốc Chủ, vì họ biết câu chuyện mà họ thắc mắc sắp được nói ra. Trong tiệc bỗng nhiên im lặng một cách khác thường, hình như tất cả đều hồi hộp vì câu nói của chủ nhân.

Lưu Hương Cốc Chủ nói tiếp:

– Chắc tất cả đã biết Lưu Hương Cốc có mặt sau khi Ngũ Phượng Môn khống chế cả đại giang Nam Bắc thì cái tên Lưu Hương Cốc mới ra đời, nhưng thực tế thì không phải vậy vì Lưu Hương Cốc đã được thành hình hồi mười năm về trước do huynh đệ và Trúc Kiếm Tiên Sinh cùng với Thần Phiến Tử đạo huynh sáng lập.

Bây giờ thì tất cả mới biết những nhận định của mình trước kia đều sai hết. Lưu Hương Cốc ra đời không phải nhằm đối phó với Ngũ Phượng Môn.

Lưu Hương Cốc Chủ nói tiếp:

– Bởi vì trong khoảng mười năm về trước, Trúc Kiếm tiên sinh tình cờ khám phá ra rằng Ngư Mục đã phái người đại đệ tử âm thầm khởi động, âm thầm thu nhận những cao thủ phía hắc đạo giang hồ... Trong khi đó, hơn ba mươi năm phía trước, Ngư Mục đã cạy vào sức mạnh khống chế các phái võ lâm, bà ta không tiêu diệt được, nhưng lại có sức giao ước không cho các phái hoạt động, sự khống chế đó có hiệu quả đến ngày nay. Vì thế cho nên Ngũ Phượng Môn được thành lập, khi Ngũ Phượng Môn thành lập, khi Ngũ Phượng Môn khống chế tất nhiên sẽ không có một ai vì chính đạo mà đưa vai gánh vác nguy hại cho võ lâm.

Tất cả những người có mặt kinh ngạc, họ nhận ra nguyên nhân thành lập lực lượng Lưu Hương Cốc, tuy có trước Ngũ Phượng Môn, nhưng chính lại là để đối kháng Ngũ Phượng Môn.

Lưu Hương Cốc Chủ lại nói:

– Lúc bấy giờ, sau khi bàn luận. Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử đạo huynh và tại hạ mới ước kết với nhau đứng ra đảm nhiệm bảo trì để tránh cho giang hồ khỏi bị tai ách, vì biết chắc các phái sẽ không có nhân vật nào hoạt động, chỉ còn cách phải liên kết với võ lâm Tứ Đại Thế Gia.

Hứa Kinh Bá vòng tay:

– Thật sự thì tuy cũng có cảm giác rằng giang hồ sẽ mang tai họa nhưng thật thì Tứ Đại Thế Gia vẫn chưa có cách nào liên hiệp nếu không có Cốc Chủ và liệt vị tiên liệu thì đến bây giờ tình thế khó mà ước đoán, võ lâm có lẽ đã lâm nguy.

Lưu Hương Cốc Chủ mỉm cười:

– Không dám, Hứa lão huynh quá khen thế thôi, chứ vấn đề quan trọng của võ lâm phải do tất cả những người có tâm huyết đứng ra đảm nhiệm, mà trong đó Tứ Đại Thế gia là những thế lực quan trọng hơn hết trong tình hình hiện tại.

Ông ta lại nhìn quanh và nói tiếp:

– Lúc bấy giờ khi nhận thấy nguy cơ, chúng tôi mới bàn luận và quyết định chia nhau tiến hành công việc. Trúc Kiếm tiên sinh thu nhận Giang nhị công tử, Thần Phiến Tử đạo huynh thu nhận Lý công tử, còn Lưu Hương Cốc thì do tại hạ phụ trách tiến hành công việc triệu tập đồng đạo võ lâm để tăng bồi thực lực.

Lưu Hương Cốc Chủ vừa nói đến đó, chợt có một nữ tỳ hốt hải bước vào đến sát bên Vệ Tinh Cô kể tai nói nhỏ.

Vệ Tinh Cô biến sắc, nàng quay qua nói nhỏ với Tổng Vụ Đường Chủ Âu Dương Nguyên.

Âu Dương Nguyên khẽ gật đầu và Vệ Tinh Cô đứng dậy nghiêng mình bước ra khỏi tiệc cùng đi với tên tỳ nữ.

Lưu Hương Cốc hỏi Âu Dương Nguyên:

– Âu Dương huynh, phải chăng bên ngoài có xảy ra biến cố.

Âu Dương Nguyên vội vòng tay:

– Huynh đệ xin báo cáo với Cốc Chủ là Trúc Kiếm tiên sinh cùng với một vị Đạo trưởng đã sắp đến nơi, ngoài ra bên ngoài cũng vừa được báo cáo là hình như có điểm khả nghi, nên Vệ Phó Đường Chủ đã ra ngoài tính toán suy nghĩ.

Lưu Hương Cốc Chủ khẽ gật đầu, mặt ông ta không đổi sắc hình như ông ta rất tin vào lực lượng bố phòng của Lưu Hương Cốc.

Chờ cho mọi người tập trung trở lại vào câu chuyện, Lưu Hương Cốc Chủ mới lấy

ra một tấm họa, sai đệ tử treo lên ngay gian phía sau, nơi dễ nhìn hết cho tất cả mọi người.

Mọi người nhìn lên thấy bức họa một người quay mặt ra và một người quay mặt vào trong, trong thân thể hai người này từ trên xuống dưới mười mấy trọng huyết đều có những lần kẻ bằng màu đỏ.

Những lần đỏ này không đều nhau, có chỗ thành một gạch dài, có chỗ hơi ngắn và có chỗ chỉ chấm một chấm mà thôi.

Nhìn thật kỹ, nhưng đường mực đỏ, những chấm mực đỏ ấy đều trúng vào tử huyết trên thân thể người trong bức họa.

Mọi người đều trở mặt nhìn. Họ không hiểu bức họa ấy chỉ vào việc chi và tại sao Lưu Hương Cốc Chủ lại cho treo bức họa ấy.

Tôn Phi Loan nhìn hồi lâu, nàng vụt thấp giọng hỏi Giang Hàn Thanh:

– Nhị công tử có thấy rõ bức họa ấy không:

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Không nhận rõ vấn đề. Phi Loan có biết không?

Tôn Phi Loan nói nhỏ:

– Bức họa đó chỉ những chỗ do một mũi kiếm gây thương tích.

Giang Hàn Thanh cau mày;

– Kiếm thương?

Tôn Phi Loan gật gật đầu:

– Giang lang đã học rồi mà lại quên sớm thế! Người trong bức họa bị Phương Minh Triều Dương kiếm pháp gây ra thương tích, trên dưới tả hữu cộng cả thấy mười tám chỗ.

Giang Hàn Thanh nhìn chăm chú, hình như bây giờ hắn mới nhớ ra...

Lưu Hương Cốc Chủ mỉm cười:

– Chư vị hãy nhìn cho rõ, đây là một vị hảo tâm, năm xưa đã đem thân mình để chịu đựng và lưu lại bức họa này.

Tia mắt của ông ta đưa qua một lượt và nói tiếp:

– Ba mươi năm về trước, trong giang hồ xuất hiện một người đàn bà xấu xí mà rất tàn độc, bà ta ỷ vào thứ kiếm pháp dữ dằn kỳ dị khổng chế võ lâm, chỉ trong vòng ngăn ngăn ba năm, người trong võ lâm đã chết dưới kiếm pháp của bà ta quá nhiều, người đàn bà ấy bây giờ chính là Ngư Mục, người được Ngũ Phương Môn tôn xưng là Thái Thượng

Chỉ nghe mấy câu giáo đầu, quần hùng trong tiệc đều biết ông ta muốn nói đến Ngư Mục nên cả thấy đều lắng tai nghe, họ đều biết cuộc họp hôm nay là một cuộc họp

quyết định vấn đề sống còn của võ lâm, cũng là sự quyết định sự tồn tại hay cần phải diệt vong đối với Ngư Mụ.

Tuy đã nhất quyết ra khỏi Ngũ Phượng Môn, nhưng khi nghe nói đến sư phụ, nói đến người nuôi dưỡng từ lúc nhỏ, Tôn Phi Loan bỗng nghe lòng bứt rứt, xốn xang.

Lưu Hương Cốc Chủ nói tiếp:

– Nghe nói kiếm pháp Ngư Mụ tìm được trong vùng Phi Phượng Sơn, vì thế pho kiếm ấy được mệnh danh “Phi Phượng Kiếm Pháp” một lẽ nữa là triển khai kiếm pháp, đường kiếm y như phượng vũ, không ai thoát khỏi dưới thanh kiếm của bà ta. Trong số không thoát khỏi có vị Chưởng môn phái Thương Cát Đại Du, ông ta bị điểm huyết chung thân tàn phế. Hoàng Pháp Đại Sư, Đường Chủ La Hán Đường, vị cao tăng của phái Thiếu Lâm, cũng chỉ có một chiêu mà cây thiết trượng bị đứt thành tám đoạn và một cánh tay bị đứt đến tận vai.

Ngưng lại một giây như câu chuyện hãy còn xúc động, Lưu Hương Cốc Chủ đằng hắng và nói tiếp:

– Một vị khác là Chưởng Môn phái Hoa Sơn là Thương Thiết Sinh người này luyện kiếm đã mấy mươi năm mà cũng bị bại dưới kiếm của bà ta. Trong một chiêu đầu mang trong mình bảy vết, vì tức tối ông ta đã bẻ gãy thanh kiếm báu, không trở về Hoa Sơn từ đó.

Tất cả mọi người trong buổi tiệc chưa một ai nghe được câu chuyện ở trên, vì thế nên ai ai cũng đều biến sắc.

Lưu Hương Cốc Chủ nói tiếp:

– Năm thứ ba sau khi Ngư Mụ thành danh, vào một buổi mùa xuân, có một lão già vô danh đến tìm Ngư Mụ, kết quả là cố gắng qua được hai chiêu để rồi trong mình mang cả bảy vết thương. Chính ông này đã căn cứ theo thương thế trong mình mà vẽ ra bức đồ bình.

Hứa Kính Bá nói:

– Huynh đệ cũng đã từng có nghe chuyện ấy, chỉ có điều không biết vị lão nhân ấy là ai? Cốc Chủ đã được tấm họa đồ này, chắc có biết vị lão nhân ấy chứ?

Lưu Hương Cốc Chủ thấp giọng:

– Vị lão nhân ấy là phụ thân của tại hạ.

Tất cả những người có mặt đều hết thảy giật mình.

Câu chuyện thật là đột ngột, không ai có thể ngờ rằng người qua được hai chiêu dưới thanh kiếm của Ngư Mụ năm xưa, người đã dùng thân mình để ghi thế thế kiếm hiểm ác của bà ta chính lại là phụ thân của Lưu Hương Cốc Chủ.

Nghiêm Hữu Tam gật gật đầu:

– Võ lâm cao thủ đương thời không ai qua được một chiêu dưới thanh kiếm của Ngư Mụ, thế mà linh tôn ông lại có thể qua được hai chiêu nên có thể gọi đó là một

chuyện thế gian hy hữu, thảo nào Cốc Chủ lại không lãnh đạo được quần hùng đối kháng Ngũ Phượng Môn.

Lưu Hương Cốc Chủ cười:

– Nghiêm lão ca khéo nói thì thôi, thật ra tại hạ từng nghe Nghiêm phụ nói rằng người cũng chỉ chống đỡ nổi một chiêu thôi, nhưng sở dĩ được hai chiêu là vì người cố dùng thân để thử kiếm...

Nghiêm Hữu Tam tặc lưỡi:

– Lệnh tôn ông muốn chứng minh lộ số về kiếm pháp của Ngư Mục để lại cho người sau nghiên cứu.

Lưu Hương Cốc Chủ gật đầu:

– Vâng, bởi vì phụ thân tôi cảm thấy bao nhiêu ca thủ võ lâm đều lần lượt bại vong dưới thanh kiếm dữ dằn của Ngư Mục, vì Ngư Mục quyết tâm hạ tất cả những ai có tâm đối kháng để tinh chuyện thôn tính võ lâm mà bà ta đã định chỉ trong vòng mười năm thì trong võ lâm sẽ không còn ai đối địch với bà ta nữa. Cũng chính vì thế nên tiên phụ mới đem thân mình ghi lại lộ số kiếm pháp ấy để mong những kẻ sau này nghiên cứu để tìm ra thế phá toàn diện.

Lý Quang Trí thở ra:

– Lệnh tôn quả thật là một người nhân, so với chuyện chín đại môn phái co đầu rút cổ để mưu lấy sự tồn tại cho mình thật đáng làm hổ thẹn.

Lưu Hương Cốc Chủ nói:

– Mùa thu năm ấy, thành linh Ngư Mục mất tích giang hồ và năm sau đó gia phụ lại yếu nặng. Lúc lâm chung, người có căn dặn tại hạ rằng tuy Ngư Mục tuyệt tích giang hồ, nhưng kiếm pháp lợi hại ấy chưa chắc sẽ tuyệt tích theo, chỉ cần thứ kiếm pháp ấy tồn tại là có cơ xuất hiện, nó là cái họa diệt vong của toàn thể võ lâm, người bảo tại hạ phải gia tâm chú ý. Quả nhiên, hai mươi năm sau, lời của gia phụ trở thành sự thật, vì Ngư Mục vẫn không ra mặt nhưng Ngũ Phượng Môn xuất hiện thì tai ương quả nhiên trùng xuất võ lâm.

Hứa Kính Bá cau mày:

– Cốc Chủ sở học uyên thâm, thêm có đồ họa của lệnh tôn lưu lại chắc là đã có phương thức phá thứ kiếm pháp của Ngư Mục rồi chứ?

Lưu Hương Cốc Chủ khẽ lắc đầu:

– Nói ra thật hổ thẹn, bao nhiêu năm nay, tại hạ đã gia tâm nghiên cứu nhưng hiềm vì trí lực bất tề nên sự việc không thành. Trong gần mười mấy năm nay, tại hạ kết giao với Tây Ly Tử lão huynh thêm vào đó có Trúc Kiếm tiên sinh và Thần Phiến Tử đạo huynh hiệp lực, tuy tình hình cũng có tiến triển, nhưng cũng chỉ có thể tự vệ chứ không thể nào phá nổi.

Ông ta trầm ngâm giây phút rồi nói tiếp:

– Huống chi, trong vòng ba mươi năm nay, Ngư Mụ vẫn còn tồn tại mặc dù chưa ra mặt, bao nhiêu đó đủ thấy kiếm pháp của bà ta ngày một tăng tiến, cho dù chúng ta cố được thế phá, nhưng chỉ là thế phá đối với kiếm pháp của bà ta trong ba mươi năm về trước chứ ngày nay thì kiếm pháp ấy chắc chỉ còn đứng yên một chỗ, thế phá của chúng ta nếu có cũng trở thành lạc hậu.

Mọi người có mặt nghe lời lẽ phân tích của Lưu hương Cốc Chủ thật là xác đáng, khiến cho ai nấy đều lảng lạng không nói một lời, sắc mặt người nào cũng có vẻ dăm chiêu trĩu nặng lo âu.

Lưu Hương Cốc Chủ khẽ liếc Tôn phi Loan và nói:

– Tại hạ cùng với Tây Ly Tử đạo huynh, Trúc Kiếm tiên sinh và Thần Phiến Tử đạo huynh bao nhiêu năm nay, đối với kiếm pháp của Ngư Mụ, chỉ bằng vào bức đồ họa này mà nghiên cứu, công việc tiến hành có tính cách mò mẫm, dò dẫm thế thôi, chuyện đáng mừng lâu ngày nay Tôn cô nương bỏ ám đầu mình, chẳng những ý nghĩa của nó rất cao đẹp mà trên thực tế đối với “Thiên Phượng Tam Thức” chắc chắn sẽ có nhiều cống hiến.

Ông nhìn qua phía Tây Ly Tử và nói tiếp:

– Tây Ly Tử đạo huynh vì muốn nhìn tận mắt nên mới ở lại đây diện kiến Tôn cô nương, nhưng chẳng biết Tôn cô nương có vui lòng cho chúng huynh đệ ở đây được dịp chứng kiến hay không?

Tôn Phi Loan khép nép đứng lên:

– Cốc Chủ đã quá khen như thế thôi, chứ thật ra thì Thiên Phượng Tam Thức quả đúng là tuyệt kỹ truyền, nhưng đối với võ lâm mệnh mông, kiếm pháp ấy quả là chuyện ích lợi cho chính nghĩa võ lâm thì tiểu nữ đâu dám chẳng vâng.

Lưu Hương Cốc Chủ cười:

– Tôn cô nương quả đúng là bậc cân quắc anh hùng, tại hạ xin có lời cảm tạ.

Ông ta vừa nói vừa cười, thái độ thật vô cùng hoan hỉ.

Nhưng cái cười của ông ta đã làm cho Giang Bộ Thanh và Giang Hàn Thanh rung động.

Cả hai không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau.

Tây Ly Tử vội đứng lên vòng tay về phía Tôn Phi Loan:

– Hơn hai mươi năm nay, bản đạo nhần nhục mang chút sống thừa vô dụng này chính là vì kiếm pháp lợi hại của Ngư Mụ, nhưng bị Thiên Phượng Tam Thức thì đến bây giờ mới nghe Cốc Chủ nói qua và nhất là được Tôn cô nương bằng lòng cho thấy. Điều này khiến bản đạo cảm kích vô cùng.

Nghiêm Hữu Tam từ nãy đến giờ cứ nhìn chằm chằm vào mặt Tây Ly Tử như cảm thấy hơi quen, bây giờ sau câu nói ấy ông ta vùng cười ha hả:

– Ối trời tưởng ai chứ không ngờ Chương Môn phái Hoa Sơn.

Tây Ly Tử cười:

– Thật không ngờ Nghiêm huynh trí nhớ còn dai quá, vì chuyện chung cần thiết chưa tiện nhắc nhau, xin Nghiêm huynh và chư vị thứ lỗi cho.

Mọi người lại một phen ngỡ ngác.

Họ không ngờ vị đạo trưởng này lại là Thương Thiết Sinh, vị Chưởng Môn của Phái Hoa Sơn hồi hai mươi năm về trước

Tây Ly Tử từ từ nói tiếp:

– Hoa Sơn lập phái đã ngót ba trăm năm nay, từ lâu không bao giờ bị bại trước hắc đạo giang hồ, không ngờ đến đời bản đạo lại bị bại vào tay Ngư Mục. Bản đạo nếu không rửa được cái nhục cho môn phái thì làm sao dám nhìn tiên sư nơi chốn tuyền đài? Cũng chính vì thế nên bản đạo không dám mang cái họ Thương bất hạnh này, mong Nghiêm huynh và bằng hữu vô lâm tha thứ.

Chưa ai kịp có lời lẽ gì thì chợt từ phía bên ngoài Vệ Tinh Cô hốt hải chạy vào.

Lưu Hương Cốc Chủ và tất cả thấy đều quay lại.

o O o